

Twonderland

De rit door Berlijn was enerverend. De congiërges van het hotel, Johannes, trok na elke stop snel op en remde hard als er weer een stoplicht op rood stond.

Tijdens het rijden had hij via zijn telefoon te horen gekregen dat er een demonstratie in de stad was. "Scheisse" had hij zacht maar nadrukkelijk gezegd. We vroegen hem wat er aan de hand was. Elk weekend was er wel een demonstratie, vertelde hij en dan werd een deel van de stad praktisch onbereikbaar. Het was zo vervelend voor de mensen in de stad.

Wij vonden het allemaal wel best. Nog loom van het dansen de vorige avond zaten we rustig op de achterbank en bekeken de straten waar we doorheen zoefden. Alleen mijn maag was het niet zo eens met de rijstijl van Johannes. Om afleiding te zoeken van de opkomende misselijkheid vroeg ik hem over de demonstraties en hij vertelde dat bijna iedere groepering toestemming kreeg om te demonstreren.

"Worden er ook wel eens verzoeken afgewezen?" vroeg ik hem in het Engels, omdat mijn Duits voor dit soort vragen volslagen ontoereikend was.

"Nou, als een groep neonazi's wil demonstreren, krijgen ze geen toestemming" zei hij. Het Engels van Johannes had een aandoenlijk accent, het leek of hij zó was weg gelopen uit een scène van 'Alo alo', behalve dan dat hij een stuk aantrekkelijker was dan kroegbaas René..

"Yes, I understand" zei ik en leunde weer achterover. Mijn drie reisgenoten keken vanuit de ruime auto naar de gebouwen in de verschillende gedeelten van de stad. Het werd ons duidelijk dat deze stad vele gezichten had. Johannes verontschuldigde zich voor de omweg die we moesten maken, maar wij vonden het prima: het werd een leuke sightseeing tour op deze manier, al moest voor mij de rit niet te lang meer duren, want mijn maag raakte steeds meer van slag.

Na een slalom met vele spontaan genomen nieuwe routes, belandden we waar we naartoe wilden: het KaDeWe, Kaufhaus Des Westens, het enorme warenhuis. Johannes glunderde, het was hem gelukt. We bedankten hem hartelijk voor de lift en vroegen wat we voor hem terug konden doen, aangezien hij geen geld wilde aannemen. "I love chocolate..." zei hij en knipoogte. We knikten en zwaaiden naar hem. Tjüss, see you later, thanks very much.

In het KaDeWe was de ruimte overweldigend. We splitsen op: ieder wilde even voor zichzelf winkelen en rondkijken. Ik voelde me niet lekker en ging op zoek naar een toilet. Ik kwam op de 6^e verdieping aan, de plek waar een waanzinnige hoeveelheid lekker eten was: rijen vol chocola en andere lekkernijen, maar ook een keukengedeelte met alle soorten vis, schelp- en schaaldieren, verse pastas.. het duizelde me. Ik ging naar het toilet dat ergens achteraan bleek te zitten en gooide een plens water in mijn gezicht. Ik had me erop verheugd om hier champagne te gaan drinken en lekker te gaan eten, maar de drankjes van de vorige avond die ik rijkelijk tot me had genomen, verhinderden dat. Ik kon geen hap eten, laat staan champagne drinken.

Enigszins zwaarmoedig stapte ik weer de delicatessenafdeling op en keek naar de vele chocoladehazen. We moesten nog iets kopen voor Johannes, maar hadden niet

afgesproken wie dat zou doen. Nouja, dat kwam straks wel. Wat was het warm. Ik kocht wat kadootjes voor thuis.

Ineens zag ik iets wits voorbij schieten. Het was een jongen met wit haar, hij riep iets in het Engels: "stop die man!". Ik herkende hem: hij was een andere reisgenoot. Ik liep in de richting die hij uit was gerend. Om de hoek van de wijnafdeling zag ik een de flap van een jasje, zwart met roze knopen... net zo één als Johannes had gedragen. De jongen met het witte haar rende er achter aan.

"Warte, nicht gehen!" riep hij. Nieuwsgierig geworden versnelde ik mijn pas en ging ze achterna. Ineens hoorde ik stemmen achter mij.

"Johannes, Johannes!" hoorde ik. Ik keek om. Vier vrouwen die ook mee waren op de reis renden mijn richting op.

"Heb je hem gezien?" vroegen ze.

"Ik eh.. hij heeft ons hier naartoe gebracht, daarna ging hij terug naar het hotel dacht ik, maar net leek het net of ik hem zag" stamelde ik.

"Waar waar?!" riepen ze en schudden me door elkaar.

"Daar" zei ik en wees naar de plek waar zowel Johannes als de blonde jongen waren verdwenen. Ze renden er naartoe. Ik snapte er niets van, wat was er aan de hand?

Ik ging een verdieping lager en liep rond op de speelgoedafdeling, tot ik vanuit mijn ooghoek weer de jongen met wit haar aan zag komen. Hij zag mij ook.

"Zeg me waar hij is, ik moet het weten!" riep hij naar me. Met grote ogen keek ik hem aan.

"Ik weet het niet" zei ik zacht. Hij rende weer door en ik liet me zakken tegen de poten van een grote zachte knuffelolifant. Op dat moment zag ik een oud dametje aankomen, ze droeg een luipaardjas en had een zwart kroontje op haar hoofd.

"Weet u waar mijn lakei is?" vroeg ze mij in het Duits. Ik keek haar verbaasd aan.

"Lakai?" Het woord zei me eerst niets.

"Ja mijn lakei, mein bedienter, hij is weg gelopen" zei ze.

"Hij heeft heel wit haar". Oh hij? Ik begreep er steeds minder van. Ik wees naar waar ik de jongen naartoe had zien verdwijnen. Op een holletje rende ze weg, het kleine zwarte kroontje op haar hoofd wiebelde heen en weer. Ze had rode laarsjes aan met hoge hakken.

Ik sloot mijn ogen. Ineens hoorde ik een stem naast mijn oor:

"Help mij". Ik opende mijn ogen en keek in de heldere bruine ogen van Johannes.

"Ze zitten achter me aan, maar ik ben te laat, echt te laat, ik moet nog strijkwerk doen in het hotel". Ik knipperde met mijn ogen. Op de heenweg had ik al iets gehoord over strijkwerk toen hij door zijn baas werd gebeld met de vraag waar hij eigenlijk was. Zo maar voor niks gasten naar de stad rijden stond blijkbaar niet in zijn taakbeschrijving..

"Wat kan ik voor je doen dan?" vroeg ik met een hese stem. Het overschreeuwen van de muziek in die danstent gister was echt op mijn stem geslagen.

"Je moet me helpen verstoppen". Hij trok me overeind en we zigzagden door het speelgoed op de afdeling. In de verte hoorden we stemmen door elkaar.

“Daar is hij, pak hem!”. We renden nog harden, tot we een speelgoedboom zagen, gemaakt van karton.

“Hierin!” zei hij. Mijn hoofd tolde. Moest ik daarin? Hij opende het uitgesneden deurtje en duwde me naar binnen. Ik viel in een gat en bleef vallen. Boven me hoorde ik gegil en geschreeuw en toen niets meer.

Het was wel lekker eigenlijk, het vallen: ik draaide van links naar rechts en maakte een salto, wat, gezien de staat van mijn maag, niet een heel goed idee was. Snel ging ik weer recht hangen en suisde verder naar beneden. Onderweg zag ik een tafeltje met een stoel, ik nam even plaats en een ober met wapperend halflang grijs haar kwam me een glas wijn brengen. Toen tikte hij de poten onder me weg en viel ik verder. Ik kwam voorbij een flatgebouw en vroeg “was ist das?” “de Gedächtniskirche” hoorde ik fluisteren, “er ist eingepäckt” en ik viel weer verder.

Er viel me een kaart in handen en ik draaide hem alle kanten op om te weten waar ik was, maar kwam er geen wijs uit. Ik zag een crèmekleurige taxi naast me, de man stak zijn hoofd uit het raampje:

“Ah eine schöne Holländische frau, sind sie verheiratet?”, ik stak mijn rechterhand met de palm naar mij toe omhoog om hem mijn ring te laten zien en hij verdween weer. Ik stootte tegen iets aan, het was een bakblik met daarop iets wat heel lekker rook.

“Hmm Flammkuchen” zei ik maar toen ik een stukje wilde pakken, verdween het blik. Naast me verscheen een dienblad met kleine glaasjes. Ik pakte er een en dronk het in één teug op. Het was sterk en smaakte naar zeewier. Een vrouwenstem naast me zei:

“Zelfbediening, daar doe ik niet aan”. Ik keek wie het zei maar zag niemand. De lucht werd kouder en het werd donkerder. Met een plof viel ik op een stel zachte roze kussens.

“Hee word eens wakker, gaat het wel goed met je?” hoorde ik een stem naast me zeggen. Iemand schudde zacht aan mijn schouder.

“Ze is vast niet goed geworden”.

“Ja we vonden haar hier, moet ik een ambulance bellen?”. Dat was in het Duits. Ik opende mijn ogen en keek in het gezicht van een winkelbediende, ze keek bezorgd. Naast haar stonden twee van mijn reisgenoten en mijn eentje zat gehurkt naast me.

“We waren je kwijt, we wilden naar buiten; het is hier veel te warm, we moeten frisse lucht hebben, dat kan jij ook wel gebruiken zo te zien”. Dankbaar liet ik me overeind helpen, we groetten de winkeldame en verzekerden haar dat alles oké was. Snel vonden we de uitgang en we tuimelden naar buiten, waar het zonnetje scheen en ik een flinke teug frisse lucht tot me nam.

“We zijn nog wat vergeten” zei ik en ze keken me vragend aan.

“Chocola voor Johannes”.

“Heb ik!” riep de enige man in het gezelschap. Hij hield een doos omhoog met chocolaatjes. Op het omslag stond een wit konijn. Ik moest lachen.

“Fabelhaft” zei ik en we liepen vrolijk de stad in.